

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: SLØRET. (Efter et græsk Sagn.)

Citation: Hauch, Carsten: "SLØRET. (Efter et græsk Sagn.)", i Hauch, Carsten: *Poetiske Arbejder*. - 1929, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 220. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hauch03val-shoot-workid82686.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Arbejder. - 1929

SLØRET. (Efter et græsk Sagn.)

Festlig bredte sig Faklernes Glands fra kneisende Høisal
I den dæmrende Nat, da Ikarios, Høvding i Sparta,
Fæsted sin Datter bort, den yndigtrødmende Jomfru,
Penelopeia med hviden Slør til Drotten Odysseus.
Hundrede Harper klang i den kølige Nat, medens Maanen
Iled med Jomfrugang i den skyfri Luft over Himlen,
Smilende mildt til Pigernes Chor, der dansed i Rækker
Rundt under Fakkलगlands, mens de sang de skønneste Sange.

Men da Natten var endt, og den rosenkindede Eos
Steg fra ægæiske Strand henover de østlige Høie,
Vaagned den sindrige Helt, den behændige Konning Odysseus.
Støtted sig tankefuld til sin Haand, dog ei længe han dvæled,
Før han fra Leiet opsprang, samt axled den prægtige Kiortel,
221 Kastede Kaaben omkring sin Barm og omspændte sit Glavind.
Derpaa befaled han Svendenes Flok med lil at fremdrage
Den letrullende Vogn, der paa Kobberhiul sig bevæged.
Selv han til Stalden gik, hvor de rigelignærede Heste
Stode med stærken Hov og rysted de vaiende Manker.
Lidet kun brød sig den øvrige Flok om Konningens Ankomst,
Tvende dog kiendte ham vel samt dreied de smidige Nakker
Rundt ved hans Trin; dem i Fordumstid ham Ikarios skienked.
Derfor han elsked dem høit blandt Gangernes Flok, og han vasked
Tidt i klareste Vand de rigtnedfaldende Manker;
Tidt han hented dem selv den saftige Kløver, der voxer
Bag Taygetes's Bierg i Dalen dybt, hvor Eurotas
Evig det deiligste Græs forfrisker med rullende Bølger.
Spiiltougenderne løste han nu, men Gangerne fulgte
Frivillig Drottens Fied, og han spændte dem begge for Karmen,
Derpaa med høien Røst han kalded Ikarios Datter.

Flux Penelope hørte den kaldende Drot, og hun adlød;
Med behændige Fied fremtreen den herlige Jomfru,
222 Artemis liig, hun stod paa den grønsværdækkede Gaardsplads
Tankefuld med et Suk og betragted den græsrige Fielddal,
Hvor i de lethenglidende Barndomsdage hun leged.
Aldrig meer hun skulde den see, thi med Helten Odysseus
Drog hun nu bort til et ukiendt Land, der sig skiuler bag Bølgen.

Ogsaa Ikarios kom, thi den valmukrandsede Slummer
Krysted i Favn ham kortere nu, end den pleied i Fordums-
Tid, naar han træt hjemvendte sin Fod fra Jagt eller Krigstog.
Men da han Gangerne saae og den inderligtelskede Datter,
Der ham favned med Graad, da blegned hans mandige Kind, og
Ordene fløi af hans Mund, liig en Vinterstorm over Heden.

»Rænkefuldeste Mand! thi aldrig sagde du forhen,
At du til Ithakas Øe vilde strax hjemføre min Datter,
Hvor Vandfuglene skriger i Sky, hvor den giøende Sælhund
Tidt opklavrer paa Land, for at flye den sorte Poseidon;
Alle de Havuhyrer, der fostredes af Amphitrite,
Driver hun rundt om din Øe, hvor Vinden evindeligt suser.

223 Selv den tidseltyggende Ged med Forfærdelse seer dem,
Naar den springer fra Steen til Steen paa det høie Neriton.
Bedre det visselig var at færdes i qvægrige Sparta,
Ved Eurotas, den hellige Flod, hvor Bierne sværme,
Hvor krumhornede Oxer i Kløvermarkerne vandre,

Mens de vælige Føl, med Halen høit og med Manken
Flagrende vildt heniler i Flok til den herlige Flodseng.«

Ham giensvared med lil den behændige Konning Odysseus:
»Rigeligtmalkende Køer, der i Flok omvandre paa Sletten,
Eier du visselig her i fioldombeltede Sparta,
Ved Eurotas, den hellige Flod, hvor Bierne sværme.
Mig behager dog meer det skovbekrandste Neriton,
Hvor Vandfuglene skriger i Sky, og den giøende Sælhund
Tidt opklavrer paa Land, for at flye den sorte Poseidon;
Mig behager langt meer den i Kreds sig dreiende Svale,
Der omflagrer min Borg, og de tidseltyggende Geder,
Der oplattre fra Steen til Steen mellem Ithakas Fielde.«

Saa han talte, da nærmed sig langsomt Penelopeia;
Begge den herlige Vogn besteg, og med løsnede Tømmer
224 Hestene traved saa let, som den Vildt opsporende Jagthund,
Naar bag skaldede Green den Artemis viser et Daadyr.

Nær Lakedaimon en Lund man seer, hvor den hellige Flodgud
Med ustandselig Kraft fremvælder sin Strøm, for at lædske
Den veifarende Mand og de Hiorde, der græsse paa Sletten;
Høitopstræbende Popler danner om Kilden en Halvkreds,
Mens den smidige Vandpiil holder sig ud over Bølgen.
Men da Odysseus saae de evindeligsusende Popler,
Dreied han Tømmen omkring, og forlod bestøvede Landvei,
Thi forsmædelig Tørst ham drev mod den hellige Kilde.
Men da Tørsten var slukt, og igien han nærmed sig Veien,
Saae han en ilende Fiirspændsvogn, hvorom Støvet sig hvirvled,
Liig den hvidgraa Dunst, der fra Solnedgang og til Midnat
Vælter sig langsomt frem over Moser og fugtige Engbund.
Paa den prægtige Vognstol sad i skinnende Kiortel
Drotten Ikarios; selv han styred de vælige Heste.
Men da han nærmere kom, han Tømmerne dreied behændig,
225 Til de rullende Hiul ved Siden løb af Odysseus,
Da fra den straalende Vognstol høit han hæved sin Stemme:
»Du, som jeg elsked saa høit, som Jorden det hellige Dagslys,
Vil du forlade mig nu, da meest jeg behøver dit Selskab?
Ei kan det glæde mig da min herlige Hiord at betragte,
Ei de rødmeende Bær i Morbærlunden at plukke;
Ei at hvile ved rislende Bæk, hvor de salige Nympher
Samles ved Midnatstid, for i Ring at dandse paa Sletten;
Visne vil jeg da snart, som den høitopklattrende Vedbænd,
Naar den rives fra Barken løs, hvor den grønnedes forhen,
Herlig at skue for Mænd, og til Fryd for springende Geder.«

Inderlig græd Penelope da og strakte sin Arm ud
Mod den herlige Drot, Odysseus taug, og med Svøben
Drev han de vælige Gangere frem, saa Hiulene gnistred.

Atter Ikarios hæved sin Røst, mens Støvet sig hvirvled
Høit bag rullende Hiul og skiulte de mægtige Vognspor:
»Aldrig Penelopeia, du forhen viste mig Haardhed,
226 Og jeg fortiente den ei, thi jeg trofast vogted din Barndom.
Men nu favner mig snart den hæsligtblikkende Dødsmø,
Da kan du reise til Ithakas Land, thi vandrer jeg engang
Over Forfærdelsens Eng, hvor den rædsomme Persephoneia
Stirrer paa mig, da svinder Tanken i Barm, og jeg glemmer
Hurtig i Skyggernes Kreds, hvad her bevæged mit Hierte.«

Inderlig græd Penelope da og strakte sin Arm ud
Mod den herlige Drot, men Odysseus taug, og med Svøben
Drev han de vælige Gangere frem, saa Hiulene gnistred.

Atter Ikarios hæved sin Røst, mens Støvet sig hvirvled
Høit bag rullende Hiul, og skiulte de mægtige Vognspor.

»Er da meer ubøielig du, end Aidos Behersker?
Ham dog rørte den thrakiske Skiald, der til Erebos nedsteg
Efter sin elskede Viv, men du er jo haard som en Klippe.
Vil du ei høre mit Ord, velan da jeg drager tilbage
Til mit eensomme Hiem, for at vente den iiskolde Døds mø.
227 Ingen Beslægtet følger mig da, ingen grædende Jomfru
Skærer en Lok af sit Haar, for at smykke min afsides Grav, kun
Regnen og Duggen skal græde for mig, og Biergenes Nymphes
Skal beplante min Grav med vild Cypres og med Hvidtiørn,
Maanen skal skienke den Lys i den sildige Nat, medens Stormen
Sukkende farer forbi, men stum er Penelopes Tunge!«

Intet Penelope svared, men vendte sit Blik mod Odysseus,
Dragende dybt sit Veir, da standsed han Vognen og udrød:

»Vel, du mægtige Drot, du fast bevæger mit Hierte,
Sielden det gavner en Mand, med Magt at tvinge sin Hustru.
Lad da Penelope selv, den Herlige, vælge sin Lod, thi
Ofte taler en styrende Gud fra Qvindernes Læber,
Vil hun svigte den Mand, hun valgte nys i sin Ungdom,
Da maa hun drage med dig til det fieldombeltede Sparta,
Jeg dog følger dig ei, mig binder usigelig Længsel
Fast til Ithakas Øe, hvor Bølgerne, sorte som Bly, sig
Vælte mod Strand, thi der jeg skued det herlige Dagslys.«
228 Ængstelig vented Ikarios nu og Helten Odysseus
Den afgjørende Stund, naar Penelope valgte sin Skiebne.
Men hun rødmed og taug og vendte sit Blik mod Odysseus,
Skovduen liig, der iilsomt flyvende kæmper mod Stormen.
Vingernes Slag og det higende Hierte driver den fremad,
Men tilbage den driver igien den susende Stormvind.
Saadan vakled Penelopes Sind, thi hun inderlig ønskede
Aldrig at svigte den Mand, hun valgte sig nys i sin Ungdom;
Oldingen elskede hun dog, og den vidtsigstrækkende Fielddal,
Hvor i sin Barndomstid, beskiermet af Skovenes Nymphes,
Ofte hun vandred paa vildsom Sti ved Eurotas's Flodbred.

Helten Odysseus greb da den Tvivlendes Haand, og han udrød:
»Ei dig tvinge jeg vil, skiøndt af Attraa banker mit Hierte;
Derfor sige du frit, om den mægtige Viv, Aphrodite,
Driver dig med ustandselig Kraft mod Ithakas Fieldøe,
Eller til Sparta følge du vil, hvor Ikarios venter
Den besnærende Gud Hermeias, hvem Siælen maa følge
229 Over Okeanos Strøm til den evigdæmrende Slette,
Hvor Asphodelosblomsterne groe med det høie Granattræ,
Hvor, som Taager i Høst, omflagre de flygtige Skygger.«

End Penelope rødmende sad, dog pludselig vakte
Eros, den mægtige Gud, i Hiertet en hellig Beslutning.
Frem hun strakte sin Haand mod det høitopviklede Slør og
Folded det ud, saa det dybt nedsank i mangfoldige Bugter,
Over Aasyn og Blik, dog rødmed hun end giennem Sløret,
Fuldmaanen liig, naar den rødmer bag Sky i den sildige Vaarnat.

Vel begreb nu den aldrende Drot Penelopes Mening,
Og han trygled ei meer, men vendte sin Vogn imod Sparta;
Dog hvor det dybt nedfaldende Slør havde skiult hendes Øine,
Kneised en Støtte snart til Blufærdigheds hellige Guddom,
Huggen af Marmorsteen, som et Minde for kommende Slægter.